

den trykte Angivelse, det vil sige, alle dem, der have brugt Selvangivelse og ikke faaet den forkastet, men dette troer jeg er urigtigt. Det er desværre en Sandhed, at der gives altfor mange Mennesker her i Kjøbenhavn, der have gjort Selvangivelse med Visshed om, at den var for lav; det er en sørgelig Sandhed, men det er Tilfældet. Med disse Folk vil man aldeles tabe Controllen, naar de ikke optages i den trykte Fortegnelse. Der er en anden talrig Mængde, som have angivet deres Indtægter for lavt, men ikke have gjort det med Bevidsthed; med disse Folk vil man paa denne Maade ogsaa tabe Controllen. Dette er saameget mere misligt, som disse Folk ikke ere aldeles skyldfrie. Jeg er overbevist om, at uagtet de ikke have havt klar Bevidsthed om, at de have angivet deres Indtægter for lavt, saa vilde de dog være komne til en større Sum, hvis deres Skarpsindighed var bleven henledet i denne Retning; dersom de, istedetfor at betale flere Penge, jo større Indtægter de havde, vilde faae Penge ind derved, saa vilde Mange være komne i Tanker om, at de havde en større Indtægt, end de have opgivet. Det er altsaa farligt at opgive Controllen med dem, der bruge Selvangivelse, og jeg mener derfor, at man i det Hele skal beholde den trykte Fortegnelse, som den hidtil har været. De Indvendinger, der ere fremsatte derimod, forekomme mig at være ugrundede; ganske vist ere Mange vrede over, at man kan see, hvilke Indtægter de have havt; man siger: det kommer Ingen ved, men det kommer os Alle ved, thi hvis vi ikke faae den rette Indtægt at vide, saa komme vi Andre til at betale For meget i Skat, og det er altsaa en Sag, der i allerhøieste Grad vedkommer os. Men vil man beholde den trykte Fortegnelse; saa maa den ganske vist indrettes anderledes end hidtil. Saaledes som den nu er indrettet, er den beregnet paa at holde Folk for Nar, thi man kan ikke finde den, man søger, uden at have to à tre Bøger ved Haanden. Den trykte Fortegnelse maa ordnes alfabetaisk, det er den

eneste praktiske Maade, hvorpaa man kan finde, hvad man søger. Saaledes som Fortegnelsen nu er indrettet, skal man først slaae op i en Beviser, ja maaskee flere, thi det kan være, at den, man søger, er flyttet, siden Skatteangivelsen fandt Sted, men dette er en høist upraktisk Maade. Naar derimod Fortegnelsen er indrettet alfabetaisk, saa kan man let finde den Mand, man har Mistanke til, og kontrollere ham og derefter gjøre sin Angivelse. Jeg troer nu ikke, der er Mange, der har Lyft til ligefrem officielt at indgive en skriftlig Meddelelse om, at denne eller hin Mand's Angivelse er urigtig, saa meget mindre, som man sjælden kan være fuldkommen sikker i sin Sag; men hvad Mange have Lyft til, og hvad jeg personlig kunde have Lyft til, er, naar jeg har Mistanke til en Mand, og jeg taler med et Medlem af Vigningscommissionen, da at sige til ham: Pas paa denne Mand, jeg troer hans Angivelse er urigtig, vær opmærksom derpaa til næste Nar; jeg kan vel ikke bevise, at hans Angivelse er urigtig, men jeg antager det. Naar Vigningscommissionens Medlemmer faae en saadan Meddelelse, ville de sikkert lægge sig den paa Sinde; men et saadant Skridt kan man ikke gjøre, naar man ikke seer Fortegnelsen fremlagt. Der er fra andre Sider fremkommet forskjellige Forslag, som jeg billigere, men der er et Par Punkter, der ikke ere berørte, og som jeg derfor skal tillade mig at nævne. Det ene er, at man i denne Skattelov ved Bedømmelsen af Skatteevnen alene tager Hensyn til Folks Indtægter, men Skatteevnen afhænger ikke alene af Indtægten; for at udfinde den, maa man fra Indtægten drage de nødvendige Udgifter; men dette Princip er ikke kommet til sin Ret her i Loven. Jeg troer, det er aldeles aabenbart, at naar to Mænd have samme Indtægt, f. Ex. 1,200 Rd., men den ene er ugift, og den anden derimod har en stor Familie, saa kan man aldeles ikke sige, at disse to Mænd have samme Skatteevne. Man vil maaskee svare mig, at et saadant Hensyn er taget i § 14; men jeg siger, at denne Pa-